

PAPIRU

—Quan acabis la partida, anirem a fer un joc nou.

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Music-Halls

Grans ovacions a

ANGELITA ERO

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratuïtes

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 **American Bar**

Barman Mr. Urban du Monica de París

Orquestra S. Ginés

Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba

Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

'POMPEYA'

Temple de l'alegria

Telefon 2458

Tots els dies, tarde i nit,

Gran concert per 50 hermoses artistes, 50

Colossal atracció

ELS ETC., ETC.

LA EXPOSICIÓN
GRAN MAGATZEM DE MOBLES

— JOAN CASTELLNOU —

26, Riera Alta, 26

BARCELONA

II CAVALLEERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.- BARCELONA

LA FRANCESA

Teatre Català Romea

COMPANYIA MARTINEZ SIERRA

Avui dimecres

I A BENDICION DE DIOS

Les que volgheu ser «Cuple-
tistes» i aprendre bé el cant
dirigiu-vos a la

Academia Ribé

Assalt, 56, entresol

CUPLETS

del

“PAPITU”

(TERCERA SERIE)

El dia 7 de juliol sortirà aquesta serie, cont-
nint els cuplets amb musica de Chulapona, Chu-
lapona; La Española; ¡Ay, Nemesio!; Manolo, Ma-
nolo; En el Ingenio; Mirame, mirame; Mi Mariano;
Golondrón; Paso doble Gallito; Chulapa soy; La
marxa d'Eva; Causas y efectos; ¡Oh, el bacallao;
Le dernier tango; La Bella Chica; En la Verbena;
Besar no es pecado; El último cuplé; ¡Hay que
ver!; Te has caído, chaquetón; El bueno de Guzmán;
La Rapaciña; Vals de Maruxa; En Mieres del Ca-
mino; La mujer Española; Pues no es así; ¡Viva
el Chotis! La hora del té.

PREU: UN RAL

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la
PURGACIO, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en
general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació complerta.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28. BARCELONA

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pàgina 38

Hores, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPAÑA, trimestre Ptas. 2

EXTRANJE, 3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els original.s

Quan creïem que això de la llengua era una cosa que ja estava resolta i sancionada, ha vingut a sorprendre'ns el to enèrgic amb que'ls polítics d'allà dalt s'han negat a les pretensions dels nostres emissaris. Nosaltres hem enviat gent a Madrid amb l'encàrrec de demanar que'ns donguin la llengua, i aquesta súplica, que a tot arreu indica intimitat de relacions, afecte desmesurat i fins passió verdadera, ha sigut prè en sentit contrari per aquella gent. Es a dir, que d'ara endavant, quan un home demanarà a una dona que li dongui la *mui*, ella, en lloc de accedir-hi apassionada, se li girarà d'esquena i li dirà «separatista» i «enemic de l'unitat nacional...» Estranya conseqüencial Inversemblant conclusió!...

Doncs, sí, senyors. Aquella gent s'ha negat a donar-nos la llengua i no solament s'hi ha negat sinó que, fins que'ns ha girat d'esquena, com si nosaltres, com si la nostra dignitat, en poguéis treure algún aventatge de la posició en que s'han col·locat sense ningú demanar-hi...

En el fons, per això, no's creguin, tot això de la llengua; la negativa a concedir-nos l'ús de la llengua és un problema de casticisme i res més. A no ésser tant *castizos* ens haurien reconegut aquest dret, que és casi diví: el dret a usar i a abusar de la nostra dolça i entremaliada llengua. Que no? Indiscutiblement és això que diem nosaltres, i no ens ha de costar gaire demostrar-ho. Aneu a càla Vicenta, pongo por caso, o millor dit, pongo por casa. Aneu a càla Vicenta i enamoreu-vos d'una *maña* per exemple o una *valisoletana*. Enamoreu-vos-en, i si sou una mica català, lo que se'n diu català de debò i cansat, per lo tant, de portar barretina, proposeu-li el problema de la llengua i veureu lo que os dirà. S'han donat casos de fulanos que han tingut d'apretar a corre. La llengua? I què és cast! Què n'aneu d'equivocats! La llengua, mail Ja veureu lo que os contesten.—¿Yo? No, *biño mío*, no. Soy muy castiza yo. Tengo un *moño muy serrano*... I si no pagueu el còp és molt fàcil que aquella senzilla proposició incidental os aboqui a un incident del que no'n sortiu ben parats, ni vosaltres ni la vostra descendència, perquè aquesta mena de dones tenen una verdadera mania a icar-se amb l'arbre geneològic de tothom i enfilen per les branques que és un gust. Elles són

molt *castices*, i aquest seu casticisme les fa contraries a la llengua. Vegi's com de deducció en deducció anem a parar a la conseqüència que'ls polítics d'allà dalt s'han negat a lo de la llengua que'ls nostres varen proposar, perquè els hi priva el seu casticisme i el tenir, valgui la metàfora, un *moño muy serrano*.

De manera que'ls nostres propòsits de progrés es quedaran estancats malgrat els desitjos que tots els catalans, veïns de l'avançada França, cobejàvem des de ja fa molt temps. No podem emprar encara oficialment la nostra llengua i hem de recórrer, com en els temps del rei Pepet, a l'ús de l'instrument oficial, el castellà. Instrument oficial, que si bé és veritat que'ns dona gust i ens agrada, no satisfà del tot els nostres desitjos d'homes conscients i lliures, puix ens aniria molt millor tenir el dret d'usar ambdúes coses, l'instrument oficial, el nexa nacional que és l'idioma castellà, quan ens semblés; i la llengua catalana, dolça i suau, quan ens ho dictés el cor. Perquè, si l'instrument oficial de llenguatge es sòlid i rígid i ferm i penetrant, també la flexibilitat, la maleabilitat, la tendresa de la nostra llengua arriba a l'ànima i li fa pessigolles i deleita i encisa i produeix emocions indescriptibles.

Per això PAPITU protesta indignat contra lo que significa una conculcació d'un dels drets més sagrats, el de la llengua, i acaba aquesta crònica disposat a fer campanya enèrgica en pro del femenisme, perquè opina que si el Congrés de Madrid, en lloc de compondre's de senyors estigués constituït per senyores i senyoretes, quan vàrem demanar que'ns donguessin la llengua ens l'haurien donada a l'acte, sense pensar-s'hi gens.

**

Passant revista als centres culturals de Barcelona, hem vist al «Royal» l'Angeleta Ero, escultural com sempre; la Julia España condemnada pel públic de la casa a sis anys i un dia de treballar-hi. També hi ha una tal Friné, cosina valenciana d'aquella Friné que va conquistar al tribunal que havia de jutjar-la. La Oda Eliet, la Jerezanita i vuitanta dones més.

Al «Pompeya» hi ha d'estrelles en Pepe Marquès, que no fa foier, i la Perla Antillana.

Al «Sevilla» hi ha debutat amb gran èxit *La Maja*, que no és *desnuda* però poc se n'hi falta.

Al «Madrid Concert», *ventilado, elegante, higiénico*, hi ha la Nacarina, que ha pujat molt de categoria i fa vodeville amb en Pepito Sanz.

La Cachavera, ara treballa al «Montecarlo» amb en Fernández, i a l'«Eden», ahir havia de debutar-hi la Manolita Rosales amb un repertori de *barrios bajos* de Madrid. Tot allò de chules que són més murries que quí les ha parit i disposades a donar gavinetades a tort i a dret.

—No siguis imprudent, que la nena mira.
—Deixa-la mirar i que aprengui, que l'ensenyança fortifico.

DE LA VIDA BARCELONINA

La processó del Corpus

II

ABANS DE L'INVASIÓ

—Mare de Déu, Ramona, bellugui's!... Apa, donguis ansial... Són més de les tres i els domassos sense penjar...

—Tot seguit estaràn, senyora.

—Sobre tot lliga'ls fort, que no'ns succeixi lo de l'any passat...

—Jo no hi era...

—Ja ho sé que no hi eres, però el disgust encara no se me'n és anat del cap. Santa Magdalena i quin modo de tocar el ridícol ens vàrem fer! Ens cau un domàs al carrer...

—I el varen tenir que anar a recollir, no és això?... Els hi varen pendre?... Se'l varen haver d'empenyar, després de la processó, com feien a casa el senyor Banderilles, aon jo servia l'any passat?...

—Alto, noia! Aquí, a casa del senyor Recasens, o sigui el meu marit, gracies a Déu i a que ell és regidor, encara no'ns hem empenyat mai res.

—Més mal aixís.

—I tal. Per nosaltres i pel bon nom de la ciutat que matrimonialment representem. Apreta les vetes, Ramona!

—Apreto.

—Fica-ho per aquí.

—Fico.

—Aixís. Per això te deia que l'any passat aquest domàs ens va cauresobre d'un noi d'una confiteria i tots els dolços que duia en la safata varen quedar-se enganxats.

—I demprés, quina feina a rentar-ho...

—No hi va haver necessitat. Els meus nevots i el noi de la portera se varen passar deu dies llepant el domàs, fins deixar-lo com nou.

—Ja és llepar.

—Arregla el menjador. Les copes, neteja-les; no'ns passi com l'altra tarde, que en la copa que's va servir a la senyora del segon hi havia enganxada una borilla. Jo, ja sé que no vas ésser tu... Se va posar més cremada...

—La borilla?

—La senyora, tronxo. Apa, apa, depressal...

III

EN ELS BALCONS

—Vol fer el favor de corre's!
—Ja m'he corregut.

—Grac es. Ara sí que ho veig.

—Sí, però vostè, des d'aquí darrera...

—No, aquí al darrera hi estic millor. Potser la molesto, apretant-la, però els balcons són tant estrets...

—Ja, ja'm faig càrrec de l'apretada...

—Escolte, Jaimito...

—Digale, Doña Recareda...

—Aquí, sabe, no debe estar muy bien...

—Encantado, señora...

—¿Por qué no se va al balcón del comedor? Allí está mi criada sola y podrá usted verla a sus anchas.

—Por complacer a usted, senyora... (Mutis.)

—I vostès, ho veuen bé?

—Jo, da primera, i si aquest jove fos tant amable que no'm fiqués el colze per dessota les costelles...

—Ja ho sab, procuri no...

—Perdoni, no ficaré més...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

—Es que su marido mama...
—¿Pero tanto da?... ¡Uy!...
—Chupa de la botella...
—Del bote, querrá usted decir...

—Justa la madera... Servidora, sabía que chupaba un objeto, pero dígame barrete o sombrero...

—Además, con lo de la guerra, me dijo la de Tiribondo, la de Hacienda, que es un horror...

—Como que ha llegado a falsificar los panecillos y los pitos de sereno...

—Y la chica, la casan...
—¡Casarla!... Por ahora, que le hagan un nudo a la cola...

—¿Y el chico?
—Este, es un plaga que tiene una flavia...

—¿De postín?...

—De gorra, casi, casi. Es una que se la tienen entre tres... Los gatamaulas del PAPITU la llaman *El Barato*...

—¡Ay, ya se acaba la procesión!

—Sí que ha sido corta.

—Es que este año va por dentro...

—¡Oh, l'han arronzadol!

—Con las ideas disolventes que corren...

—Mamá, ahora bailaremos...

—Sí, sí, ballem, ballem...

—..... (*Un soroll.*)

—¡¡¡Ay!!!

—¿Qué?

—¡Por Dios, Jaimitol!

—Es que yo a la doncella no la he tocado ni un pelo...

—¡Moral, més que moral!

—Bastal

—Aquest nyicris, què bony...

—Proul...

—..... s'ha pensat!...

—Vaja, prou. Musica...

—¡Música, música!

—*Haiga* tranquilidad y alegría...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

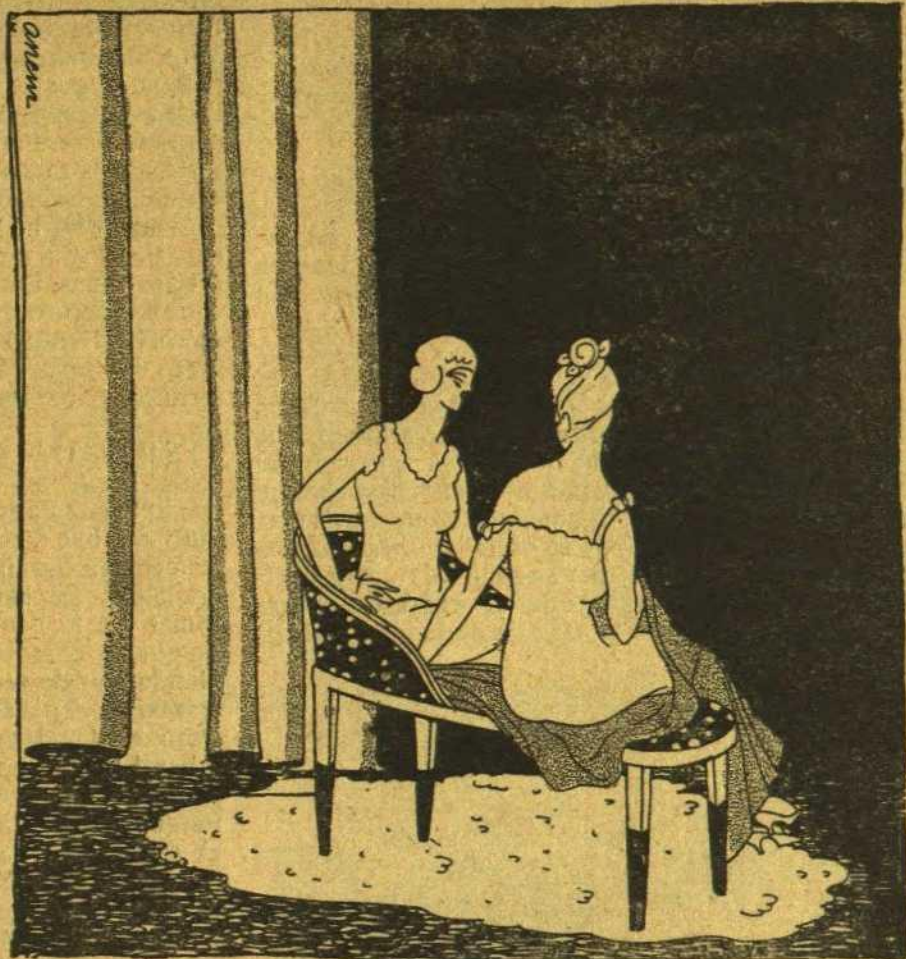
.....

.....

.....

.....

.....

—Que malament s'ha de veure el teu queridol!
—Per què?
—Perquè m sembla que li xuclestot.

Motius de Masquefa

A cal Mossèn Tres Unces o Reventa Cotilles, Met Chen, Fasi, Vicens, Marxant (a) Bombona, Quico de cala Sibina (a) Premiat, Estantis, General, Capità, Fusté del Rei, Espès, Enterra Morts, Dido, Sastret, Donzelletes, Quimet de l'Estant, Torroné, Pau Chacó, Chic Sabiet, Chic de l'Anyé, Chic Violí, Chic del Ros, Cordé Cordé, Berní, Talla Vent, Llarg, Estopa, Catret, Llanterna, Tresona, Micaló, Bielet, Viandó, Morà, Peret Mestret, Peret Sià, Pedroseta, Botallé, Fusté Nou, Planxadora, Sastre Gros, Pep del Met, Garruset, Calix Chic, Calix Gros, Sabiet, Sabi, Serafino, Xurriu, Laia, Posada de la Estrella, Leiano (amo de can Masquefa, sucursal en aquesta vila).

Refrans adobats

Val més un gust... que un disgust.
Lo diable quan es vell... ja ha sigut jove.
Tantes vegades va'l cantí a la font... com les que li duen.
Qui vulgui peix... que vagi a mar.
Quan els goços lladren... senyal que no dormen.

NUMERO VINENT

MOTIUS DE CALAF

que provocarà el mercat de Calaf de la barrila a tota la comarca.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Noticias frescas recién llegadas de la banda de Italia por conducto del recadero de Nápoles, obra de nuestro superabundante corresponsal bélico señor Buendía y Gassol, hijo honorario de la Plaza de los Peces.

Nota.—Nuestro gran Buendía ha remitido a Salas Antonio el siguiente telefotoema:

«Uva por reventada lengua catalanola. Autonomía tiene culpa ensuciastes calzoncillos canal Mancha regreso Londres. Con túnel, menos canguelo y ropa limpia. Chócala.—BUENDÍA.»

Jueves, 15.—Bueno, no humemos. Que conste por todo arreo que yo no tengo nada que beber con Salas Antonio, el cachondo ex trovador de Vallcarca, que en el Congreso ha evacuado un discurso imitando mi estilo. Yo también estoy por el armonioso, pero no hago romper de reir. Miren que aquello de que todas las raspas escriben al caloyo en castellano, es toda una pensada. No creo que haya salido de tu closca. Alguien te apuntaría, ¿oy? Nandu se engrescó al leer tanta bestieza y quiere desviarse de hablar en «dia-

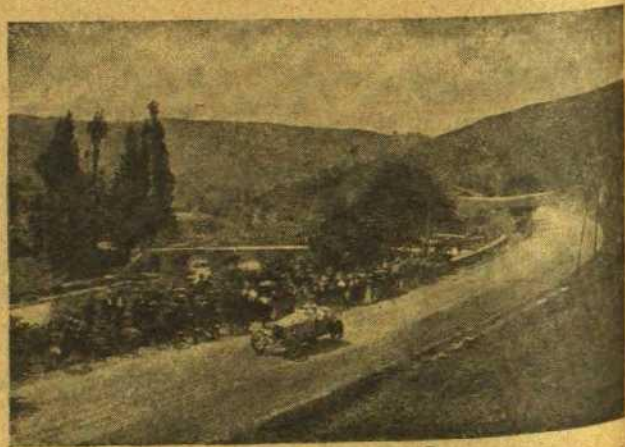
lecto». Al Julio Verde ya le dice Pedro Gil. Con el tiempo será diputado por Sabadell. De aquello de ir al Trentino me he desdicho, porque me ha salido un santo traicionado en la punta de la lengua. Otra vez me pondré neumático. Hoy he pasado por el Coliseo, patria del «bacillo coli». He visto un globo cautivo que estaba parado a pesar de tener toda la cuerda. Ahora, chano chano, haré la malita para ir a Salónica. ¿En qué se parecen unos plateritos a una clase de aguar-diente? En que unos chin-chin y el otro ¡chin-chon! Dicen que en Madrid pedan de dientes de miedo porque dicen que Mir y Miró va a hacerles un discurso. ¡Qué se pongan algodón flojo en las orejas, eso ray!

Viernes, 16.—Yo no gasto embudos y por esto os digo que han hecho una como un cuévano no dejando garlar a Royo Villanova. ¡Ya os las hubiera mesurado, yal Pero todo viene que llega y aun no somos a donde vamos. ¿Cuál es la literatura que hace sangre? La novela. No habéis oído decir que la «novela corta»? Hoy me han tirado los naipes. Me han salido las cuarenta, que quiere decir que habrá guerra hasta que

Pich domine el castellano. La de aquellos de oros significó que Rosés no será nunca diputado. Nandu también quería que le dijese la buena aventura, pero vió a una morena y se distrajo. La llamó almorrana, para no disgustar a Salas Antón. Me he comprado un traje aventurero de aviador. Ya sólo me falta aparato, pero me parece que ha-pa-rato. Un general que me ha visto me ha dicho que me acostase, preguntándome de donde era, tan feo. «De San Lorenzi dels Piteus, mio caro signore», he hecho yo con sonrisa de Gioconda. «Anati, anati a escampare la boirini...» Estaba de ojera el buen señor. Decid a don Gergorio que no nos humee con su repertorio. No encontráis que hace gozo Xenius «décoré»? Nandu se hace un tipo de reir. Es un sombrero de risas. ¿En qué se parece una parte de Inglaterra a una patata guisada? En que «es-cocia».

Sábado, 17.—¿En qué se parece el café a una escuela? En que «es-cola». Estoy emmurriado porque no puedo ver al Papa. Esta mañana de buena mañana he ido y me han dicho que quién carai era. Soy uno de los cabezas cigrañes del PAPITU, he hecho con cara de bonifacio. Se han clavado a reir y me han enviado a tomar viento, con muchos modos, esto sí. Se han creído que les enredaba o que les levantaba la camisa. Nandu, que de veces piensa, me ha dicho que me disfrazase de capellán. ¡Ah, si la habillase de una sotanal! Porque yo no tengo más que una fulana, pero sotanal, cabeza! En fin: no encabezarrarse y golpes al bulto. ¿Por qué en esta guerra la difían tantos alemanes? Porque cuando toman una plaza se quedan en el sitio. ¿Y cuál es el ave preferida de los maestros de escuela? El habe-litado. ¿Y en qué nos parecemos Nandu y mí a una lotería? En que nosotros decimos lo que nos rota y la lotería «decimos... a 5 pesetas». ¿Es verdad que Dessy ha estrenado un nuevo traje fantástico?

Domingo, 18.—Hoy Nandu y yo hemos dado un vuelo en automóvil. Nos convidó un concejal que se parecía a Martí Ventosa, pues era de Ostia. Parecíamos las fresas, pues tan pronto íbamos a 30 como a 40. ¡La gente badabal Os mando un retrato para que veáis

que no es bola. ¿Habéis visto qué pez? Hablo con Salandra y va al pote. Si conviene que venga a garlar con Romanones, mandar. ¿El colmo de un panadero? Dirigir la palabra a las «masas». ¿Y el de un policía?

Dar una carga de leña. De eso de la huelga, huelga que diga mía. Es una cosa más enredada que el libro de Juncal. Dicen que los rusos tiran más que el diacalón y que han arrambado con 6 millones de prisioneros de ambos sexos. Hoy he visto un remado de carneros y un limpia me ha dicho qué tal me parecía. «Molto bene», he dicho. «Cien-to cinquenti», me ha contestado. No he entendido una papa. Este año no hay gigantes ¿eh? Todo lo hacen al revés los concejales de aquí abajo. Las trampas debían dibolir, que dice Pich. Pero, ¡ca! ¡Poneos tranquilos!

Lunes, 19.—¿En qué se parecen los alemanes a los policías? En que los alemanes van a Verdun a ver si lo toman y los policías van a ver *dun-de* se esconden los ladrones. Hoy no estoy de filis. Estoy más enso-pido que Corominas (D. P.) Es un día de recuerdos maca-ros para mí. Seis días antes de tal día como hoy, el año de

la quinta de Castelar, me afeitaron la cartera y dos meses después de tal día como hoy, el año de la Gata-ara continua, me dieron un bulto entre piernas que me costó una picosada. Así, pues, si esperáis que haga barrilla, la diñáis. ¿En qué se parece el Tenorio a un boyero que le dan un culo de vaso? En aquello de «aparta, piedra fingida!» Mañana, a entrada de obscu-ro, salgo para Grecia a pie y sin dinero. Nandu se ha comprado un piano, pues como tiene que ir de aquello más lejos... «piano, piano, se va lontano». Envíen fon-dos a Atenas, Banco n.º 3 del muelle. Recuerdos a Lapisera, que dicen que se parece a Díaz Retg.

Martes, 20.—¿En qué se parece un visillo a yo si me amago detrás de mi tío? ¿En qué «tras-pariente!» Ya estamos de marcha. Dejamos una enorme y morro-cotuda deuda de gratitud. Unas 200 pafias, ya os lo diré. Estamos empeñados hasta la nuez del cuello... en quedar como cale. Por esto hemos guillado sin decir papa a ninguno. Camino de Masonuevo he encontrado a un carretero que iba con su propia. El se ha dormi-do y mientras pesaba higos, ella me ha dejado mon-tar, en el carro. Un poco duro, pero Dios nos dé. He seguido la carretera palmo a palmo, y he visto que tiene muchos altos y bajos. En una bajada se despertó el marido y con la tralla me puso un culo como un to-mate. Nandu, que me aguantaba la capa, se ha meado de tanto reír, inundando un pueblo. ¿Sabéis el colmo de un carbonero celoso? Tener celos del gato, porque siempre está cerca de la carbonera. Recuerdos a la Jor-y a la Meller, las dos hembras «cimals» de Catalunya.

Endevinalla 1.ª.—Què és cosa «oseta» que té rectes i curves i és ample i estreta?
—La dona.
—Bunyol! És la línia del tramvia.

Endevinalla 2.ª.—Una capseta cala que s'obre i no's tanca?
—L'ou.
—Errat: és la virtut de la dona.

Miércoles, 21.—Paramos (metáfora ¿eh?) en un pueblo muy sudado que se llama «Buona e elegante vista». En la fonda, Nandu ha encontrado a un 5.º que se llama 2.º en un 4.º del piso 3.º, faltando al 6.º con una flavia de 1.ª El total... no me rota decirlo. ¿Cuál es la lente que se ríe más? La lente-ja! ¿Qué diferen-cia hay entre un tenor y Joselito? En qué el primero da «dos» de pecho y el segundo dos o más. ¿En qué se parecen las aguas del mar a una liquidación? En qué «sal-dan». Nandu dice que por cuáles 7 sueldos no le mandáis mujer. Poned un anuncio en el «Diluvio» que diga así: «Joven bien plantado, serio y alegre, con mucha carpanta y notable desarrollo, desea casarse al estilo del país, con mujer joven, rica, elegante y casta. No importa que no tenga aquello. ¡Para lo que iba a durar! Etc., etc.»

Epígrama

L'altre día la Mercè
el sol estava prenent,
i els raigs del sol resplendent
la tocaven de ple a ple.
I com molt me va agradar
la posició que tenia,
li vaig dir:—Ser sol voldria
per a poder-la tocar.

Corrandes i altres excessos

Per borregos, Cardedeu;
per curridos, Barcelona;
per llonganices, a Vic;
per... mòdols, un penjarrobes.

El misto i l'encenedor
tingueren, ahir, raons;
se'm cremaren els botons:
botons, quina coïçor!

—Còm coneix, senyor notari,
que poc a poc se fa vell?
—Ho conec, amic Farell,
tant sols amb el calen... dar-hil

Per cacauets, a Valencia;
per... fidies, certes hetaires;
per... manganat, per rentar-se,
i per... nils, els tocinaires.

—Com que tinc vintisset cabres,
he llogat un corralet.
—Doncs jo'n tinc més de trescentes
i les duc a sobre meul

No féu Adam cap ganyota,
fins que'l brètol de'n Banyeta
el va obsequià amb una copa
plena... de bona cervesal

Deia un senyor, flac com és:
—Tinc dos germans molt rodons...
I afegí l'aixut Brotons:
—Jo també, mes un d'anglès!

—La dona, és pentinadora;
jo, sóc perruquer d'ofici;
tot lo pelut, m'enamora;
aon hi ha pèl, hi ha... desficil

«Hojas del árbol caldas»...
que digué, un dia, el poeta;
de segur qu'avui serien
caldas... de bicicletal

De la terra, les maduixes;
del camp i el bosc, les perdius.
—I de les dones, qu'è'm dius?
—Els pits, el cul i les cuixes!

I digué el predicador:
—Eva es feliça, car logra
morir-se verge... de sogra,
que és, germans, la mort millor!

Marxà al camp el senyor Mauri,
i sa muller, entristida,
murmurà, per despedida:
—Aon irà el bou, que no llauri?

Jòc de paraules

ENTATS al costat d'una andalusa molt salada, com totes les de la terra de Maria Santíssima, l'altre dia érem en un cinematògraf dels més foscos de Barcelona, i mentres feien una pel·lícula titulada *El Dinero*, sortia continuament el protagonista, com és molt natural, i en les interrupcions escrites que surten entre pel·lícula i pel·lícula sempre s'hi llegia el nom de Saccard, que era ell, i Saccard aquí, Saccard allí, no podien sortir d'aquell nom, que va fer gracia a l'andaluça, que portada per la natural expansió no va poder estar-se de dir: —En ezta pel·lícula too e zacar.

Efectivament el despatx era: *Er despacho e Zacar*, el banc: *El banco e Zacar*. En fi, tot era zacar, delatella.

Quan vetaquí que acabada la pel·lícula tràgica de Saccard comencen una altra pel·lícula que era de la broma i que lo primer que s'hi veia era una cambra molt ben acondicionada, amb un llit, davant de lo qual l'andalusa amb molta gracia i oportunitat va dir: —Ya z'acabó er Zacar; al meno ezta zerá er meté.

Vent de ponent

APIGUT és que'l vent més callat que hi ha és el de ponent, perquè ve del cantó de la posta de sol, que és allí on hi ha lo que en termes papitescos ne podríem dir el fogonet, que és el lloc més calent que es coneix.

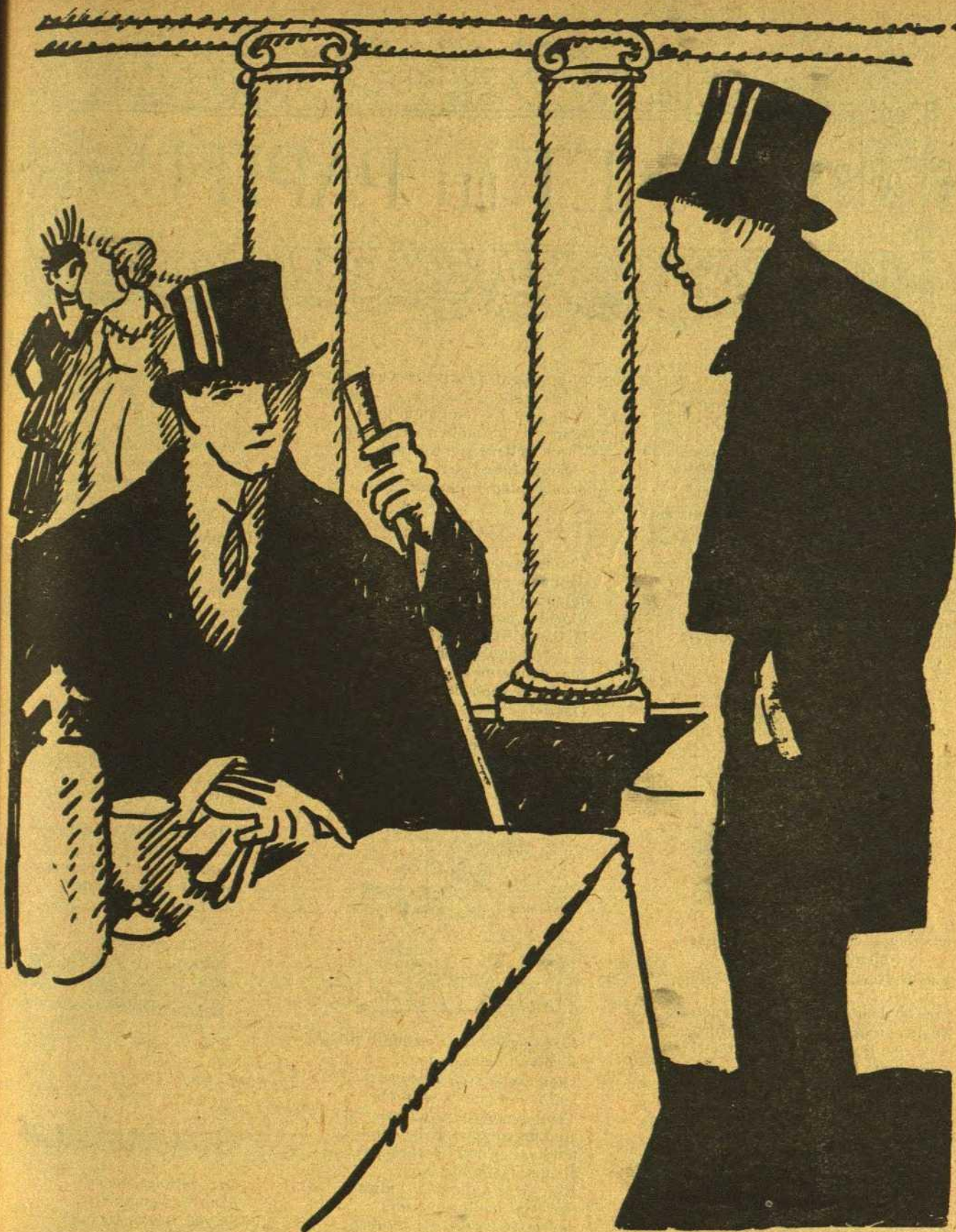
Doncs bé: encara que de moment sembla que no hi tingui relació, els hi diré que un amic nostre, que és un home molt tocat i posat, s'estava sentat en una reunió d'amics i amigues en una terrassa d'una torre de la Bonanova fent conversa de les coses del dia parlant de l'amor que sempre és d'actualitat i de la guerra que també ho és, quan tot plegat se li va escapar un vent que era més calent que'l de ponent i venia d'uns llocs molt amagats, sortint amb tanta furia que va fer una estridència que fou oïda per tots els de la reunió, i tant homes com dones se'l varen mirar dient-li que allò era massa fort i que aquells sorolls no tenien res de decorosos; a lo qual ell, amb molta naturalitat, els hi va respondre:

—Dispensin, senyors: però me pensava que hauria sigut una llufa.

Epigrama

L'altre dia, ballant a l'arrambada
un noia molt maca amb un paleta,
molt sovint la minyona se trobava
un renòs que li feia la trabeta.
Intrigada per sapiguer lo que era
li va preguntà an ell, i tot seguit
el xicot contestà: —Es un mànec d'eina
que fem servir per treballar de nit.

—I què't proposes'al protegir an aquesta xicot?

—Obrir-li el pas.

TOROS

Comencem per l'Hípic. Molta goma, nenes escotades, joves parlant amb la llengua que fa fi, mamàs que en el distret, cavalls, cavalls, cavalls, caigudes, fotògrafos i una «llauna» de tamany natural. Com que un arvidor es demòcrata per raons d'ermilla i no parla estellà ni al lloro de casa, tomba full i els recomena que va di'ls-hi l'any passat *sobres* l'assumpte. Això com la festa dels jesuïtes al camp del «Barcelona»: sta un any, els altres ídem, ídem.

Els del Sport Vasc segueixen cada diumenge dali de dali davant del públic que no paga. L'Agustinet mostra que és bo guanyant com un home. Que duri.

Allò acuàtic, marítim i mediterrani de que'ls parla-

En Berdmás, que s'endugué la copa Wertheim, i en Rodríguez

va l'altre dia, va fer-se el diumenge amb aquella alegria. El bé de Déu de moces de tota mena va fer-me badar un xic, però, vaja, no tant que no m'enterés de que el noi Berdmás s'endugué la copa Wertheim i en Rodríguez li trepitxés els talons, natatoriament parlant. Després hi hagué

ter per a comoditat del públic.

I anem al noble joc de la cossa, que diu en Puntas. Els de Sabadell, que venfen amb més ganes que un pleat de nou, van fer figa amb tota la llastimositat. Els escolanets de la Mercè es van deixar atunyninar per «rojos», que ho van fer com si volguessin infer denteta «Barcelona». El por-

ter, que encara es ten-
e i en Raich, van
edar com unshomes.
els «sabadellencs» el
llor... per deixar-lo
casa.

Els de l'Atlético
o van volguer ser
enys que'ls seus
mpanys i es van

ixar guanyar per l'«Unió» que, esparverin-se! duien
el team. Un penal ben aprofitat i llestos. En Kin-
fet un mandra. En Torrents (aquell Torrents, sa-
m?) bé i en Zamora parant disparos a tret d'escupi-
da. Hi hagué bolets per amenitzar l'espectacle.

I ve-t'ho aquí.

En Zamora parant disparos a tret d'escupinada

—I doncs, què't passa, Llásticos?

—Es el patriotisme, que se m'ha inflat i ara em tiva. Un servidor, encara que sembli un al d'allòs me les fums bullides, sóc tant patriota com en Larrux, vatúa el broc d'un canti, i no puc veure que vinguin indios *bravos* a corcar-nos la gloria més catxonda de la nostra terra. Es lo que li deia a la propia: aon anirem a parar si els de casa fan figa i els de fóra vénen a fer-nos la guitza? Tu què hi dius, noi gran?

—Ja veuràs: no hi entenc, jo, en política...

—Et parlo del «toreio» gamarús, i m'indigno al veure com els de Mègic ens en vlen els «fenòmenos» per a fer la competència als casolans. Al menys fossin guapots, però, fill meu del meu cor! són més lletjos que la sogra quan té la migranya. Lo que és en Silvetti, el que's va estrenar diumenge, és més negre que un sota aixella i més alt que'l preu dels llagostins. Això sí: ho xafa molt conforme i més d'un còp vaig envainar-me el patriotisme per a dir-li ¡olè! i ¡viva tu mare!, com si fos un Gallito quansevol. Es més valent que un servidor quan tinc la familia amb morros i mata més que un metge jove. Si no fos tant lleig, encara potser el faria dels meus, maleit siga el gegant del Pil

—I els altres?

—En Freg? Aquest és més guapot, *pero* no va acabar de omplir-me el canti. Aixís, aixís, sabs? Una mena de dallonces. Ara, ensuma: un bestiar més pocasolta que una pel·lícula de corredices i un president toçut i un públic cridaire, i tens la corrida número tants de la temporada. A l'altra plaça, en Carpio, el fenòmeno de Madrid, va fer-ho com un Sacas quansevol; i a les Arenes, el dilluns, tres xicots que estàn per merèixer varen matar sis torets amb traçota i demés.

I prou, que vénen festes i toreja el Llapissera, que és el preferit de la dona. Jo, sabs? mentres no sigui megical... Abans que tot, sóc patriota!

Succelt

LS tramvies sempre se'n senten de fresques. L'altre dia em trobava viatjant en un dels *ripperts* de «La Tatersal» que per 5 cèntims fan la carrera des de l'Arc de Triomf fins a la Ronça de Sant Antoni. Quan vàrem ser a la Plaça d'Urquinaona davant de l'Administra-

ció Principal de Correus s'aturà el cotxe i montaren un noi i una noia de deu a dotze anys que anaven acompanyats d'una hermosa pubilla, moreneta, que devia tenir uns 25 abrils, i com aquesta no tenia de pujar, li allargà la mà el cobrador, donant-li 10 cèntims import del passatge dels nois i dient-li al mateix temps:

—Tingui, a cân Prim ja me'ls farà baixar.

A lo que li replicà aquell:

—Sí, senyora; serà molt ben servida.

—I quin objecte tindria la societat?
—L'esbarjo i protecció dels membres.

UN BON CONSELL

(Novela comprimida)

I

El multi i remultimilloner M. Mac-Harrons se'n adona de que'l seu fidel secretari particular Jhon Harris està tristot i cap-ficat.

- Què't passa, amic Harris?
- Oh! res, Mr. Mac-Harrons. Coses de l'edat!
- Estàs potser enamorat?
- Com un burro, senyor. I jo sóc pobre i ella és rica, molt rica, i és en va pensar en que'l pare accedeixi a fer la nostra felicitat...
- I ella és maca?
- Pistonuda!
- I et correspon?
- Està boja per mi.
- I no heu fet res que no's pugui dir?
- Oh, no! Es un àngel, i mai m'atreveix! Sóc un cavaller, encara que no l'habilli.
- Tu no ets curridol!
- Oh, no! No m'ha vagat.
- Vols un bon consell? Un consell que't farà ric i feliç?
- Vinga. Per això no quedarem.
- Escolta, doncs!

II

El multimilloner Mac-Harrons, que en sa ja llunyana joventut havia fet tronar i ploure, parlà aixís:
—No siguis badoc, i si ella et vol, aprofita't. Aquesta nit li parles, l'engresques, i amunt i crits. A la mati-

del meu. Ara cridaré al chofer i li donaré instruccions. Entesos?

III

Arriba el chofer i parla Mr. Mac-Harrons:
—Aquesta nit et poses a la disposició de Mr. Harris. Has de ser cego i mut, vegis lo que vegis i passi que passi. No t'assombris de res...

IV

A l'endemà, Mr. Mac-Harrons rebé la següent carta:
«Respectable Mr. Mac-Harrons: Gracies a vos i a la felicitat que espero ser ric aviat. El vostre consell ha donat un resultat sorprenent. Ella, la que serà aviat la meua esposa, va acollir la pensada amb entusiasme. El chofer ha complert com un home. No s'ha assombrat de res. El llit de la fonda de X, on ens trobem, era tota convidava a no dormir. La lletra ha sigut extesa amb entusiasme. La meua futura està molt satisfeta i m'ha remerciat la cessió de l'auto. D'aquí a nou mesos seré pare, doncs tinc que participar-vos que ella és vostra filla Edith. Ens estimàvem i hem cregut que devíem seguir el consell d'un bon pare. Ah! Envíi fondos per la tornada, enllesteixi el casori i mediti si fóra convenient que'l seu gendre tingués participació en el negoci de la casa...»

V

Mr. Mac-Harrons, tot sol:
...!
(Aquí un renec impubliable.)

Caçat al vol

GEROGLIFIC N.º 33

IES passats, en la papitesca i barrilaire barriada de Sant Andreu es va celebrar

na gran festa amb motiu de benedicció de la bandera el Sometent. De gent no'n volgüeu més, sobre tot de felles... Mare de Déu! I quin de poncelles, i flors obertes. La goig veure-les voltades abelles (mascles) que les cercaven per a xuclar-los-hi mel.

I com en aquestes festes de bullici (diem bullici perquè hi gué ballades per la tarde i per la nit) sempre se'n senten fresques, i com que nosaltes sempre anem a la caça de pitades, heu's aquí una que digna d'annotar-se.

Era el matí i anava la comitiva rambla amunt seguida d'una banda que amb fè i ferresa sonava. Es clar, al sentir la xaranga els veïns d'aquell passeig abandonaven llur casa per agregar-se a la comitiva. De cóp vàrem veure sortir a un portal la mare i una filla, i la mare, segurament més entusiasmada que la filla, seguí el festeig. La filla es veia que no hi venia del tot bé que sa mare marxés, perquè trem sentir com li deia:

—Aon va? I si el pare ve?

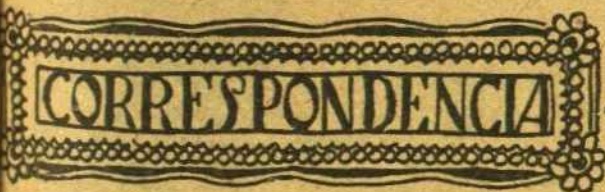
I la mare responia:

—Mira, si ton pare vé, li ferres un ou.

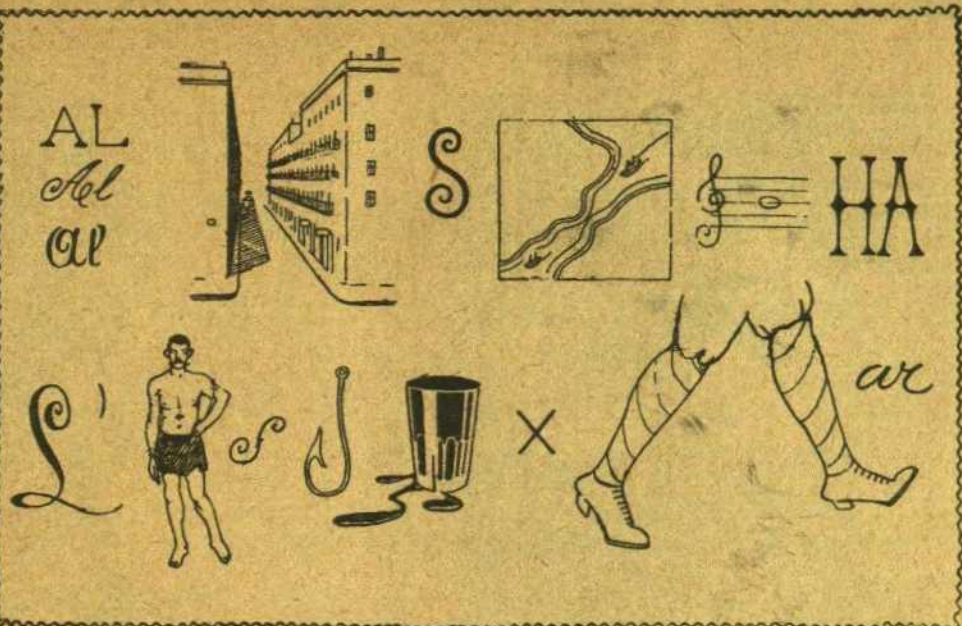

Pensament

La virtut de les noies se sembla a una moneda de ors en que és molt fàcil perdre-la.

Top i Oca: Anirà al gran concurs del número de viatjants i tocarem una mica.—R. Laté Fina: Aprofitem algunes dades i figures.—Tomas Kuk: Sortirà desseguida.—M. Anicet: N'aprofitem alguns que no és per alabar-lo però li assegurem que son de primera.—Nikanika: Es bonic però no és bonic, perquè la sardina l'hem feta sortir moltes vegades.—Un li Pi K. L. Pebre: 30 i 31 endevinats.—Gardela: Molto me. Endevinats el 28 i el 29.—Sardinópolis: Ne farem referència perquè és un telegrama que's porta l'oli com certa mena de peix... del que's menja.—Clay Vell: Estàn bé tots dos però el 31, però al 30 li manca la paraula molts abans de la

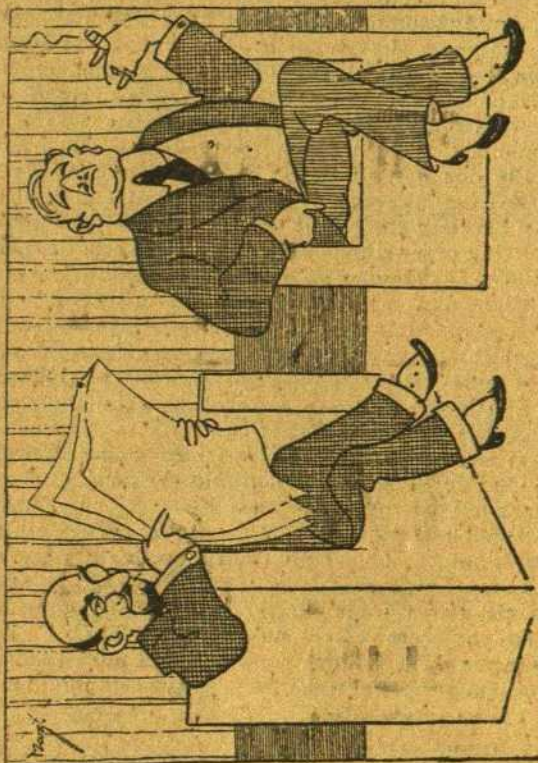

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

Recomanem que se'ns envien les solucions com a material d'impremta, perquè seràn publicades en la secció aludida.

paraula evitar.—A. Mas: Moltes gràcies de la repetició que'ns envia, però no estranyo que no li hagin fet sortir perquè ne tenim les carteres plenes i no ho podem fer sortir tot en un dia.—Samals: Endevinat el 31.—F. Avall Harga: Amb molt gust li publicarem dos xistos dels tres que'ns envia que son molt macos. Respecte al treball està bé, però el final es prim... sobre tot allò del flautí.—Els musicals del globo: El 31 endevinat. Mil mercès per la felicitació i sobre tot pels motius de la Selva del Camp, que son molt macos i dignes d'un poble tan barrilaire com aquesta vila tan avellanera. La poesia es massa fina.—Doctor Lleparoscas: El 31 endevinat. Li recomanem les rosques de Napoléon que son més famoses que'ls borregos de Cardedeu.—Sardinópolis: El 31 endevinat. El xisto del Círcol ja va ésser publicat al nostre famós setmanari.—Un artista barrilaire: Els dos geroglífics 30 i 31 endevinats. Al 30 hi manca la paraula molts abans de la paraula evitar. El treball de comentari papitesc ens servirà per les idees del calendari.—J. Caga: Rebut el seu dibuix i el seu xisto que està bé però és poc nou.—S. D. Director del periòdic El Santa Bàrbara: Es un diari digne d'ésser llegit i admirat per la valentia i decisió que representa, digne de la causa que defensa i de la noble classe del públic. Endavant sempre.—S. D. M. Fernández: El 31 endevinat.—Un que no fa el 69: Ja s'ha publicat. Pel-i-cul-es: El 31 endevinat.—R. Valls: N'hi publicarem dos que son magnífics.—Tarugo: El 31 endevinat.—Joanet de la Musica: El 31 endevinat. Saludi a Don Isidro Nagol, amo del Rovell de l'Ou i de la Musica.—Gustasus: Vostè si que amb aquest nom se pot dar tot els gustosos. Els motius que'ns envia, potser els publicarem i no li dic de segur perquè amb tot i que son molt bonics, potser no tindrien prou interès general pel públic.—Un tenorio de la Esmeralda: El 30 endevinat. Tots els xistos i els escrits que'ns envia seràn ben rebuts i si fan per la casa els hi publicarem.—J. D. C.: Està bé, però es massa serio i l'idea potser és una mica usada.—Pitus: Aprofitem xistos i el treball-article que està molt bé.

L' HUMOR ESTRANGER

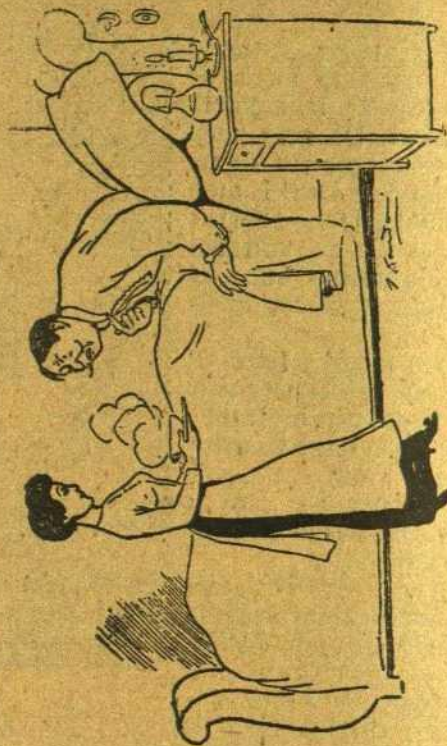
—Per què tens tantes ganes de que vingui la pau?
—Perquè he promès 6 pessetes mensuals per la Creu Roja, mentres duri la guerra.

—Doncs, mira: ningú diria que estàs malalt...

—Té, té, té, perquè aprendrà a dir que tinc bon gèniti.

—Quantes vegades tinc que trucar?
—No l'he sentit fins al tercer cop.

La Ciència ha donat un pas gegantí

Les eminències mèdiques reconeixen amb unanimitat les excel·lents propietats curatives de la **Injecció SYRGOSOL**, i la consideren com el remei ideal de la blenorragia (purgacions). Se garanteix l'acció immediata i sense dolor

DE VENDA

En les Farmàcies de la Cruz, Segalà, Alsina, Casellas, Serra, etc.

Envia gratuït a qui ho sol·liciti de l'interessant folletó «La Blenorragia y su tratamiento» dirigit-se a **SYRGOSOL**, Rambla de les Flors, 8, farmàcia.

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna. Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, **BARCELONA** i Centres de especialitat

"INSTITUTO FISIOTERAPEUTICO"

Director: D. J. Riera Vaquer

Doctor en Medicina y Cirurgia

Tractament de la Blenorragia crònica, incontinència orina, estrenyements uretrals, sense medicació ni intervenció quirúrgica, per procediments únics a Espanya, patentitzats, externs i indolorosos

Consulta de 3 a 5. — Festius, de 10 a 12

Cortes, 619, pral. (entre P. de Gràcia i Claris) Telèfon 4152

BARCELONA

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDECARS **SUN**

A. SANROMA - Balmes, 62 - Telèfon 1445 - **BARCELONA**

—Però és veritat que en Paco s'entén amb l'Elvira?
—De llengua.